

hoditi zlasti tedaj, kadar so otroci na potu v šolo. Tam prihaja krdelec otrok s slovenske strani. Prijazno je ogovoriš, a slovenski; otroci te začujeni gledajo, pogledavajo sebe, se počasi odmikajo, potem pa grohotom spuste v beg, kakor plaha divjačina. Kateremu Slovincu bi ne stopile solze v oči! Na svoji zemlji, med svojci si, in ne razumejo te, in otročadi je jezik starišev, jezik slovenski v zasmeh! Tu imamo zastaviti vse moči, da se to predugači; kar je našega, mora v istini biti, ali postati naše, naj velja, kar hoče. Zadnji čas je, in velik trud bode stalo, da izderemo iz kreppljev sovražnikovih našo lastnino. Vrhu tega se gre za mejo, velik kos meje; če ne storimo nič, izgubili smo ves Kozjak, lep del Slovenskih goric in okoli 20.000 duš.

Kako pa tem razmeram priti do živega? Le dvoje imamo: berilo in živo besedo. Po naših mislih bi, začeti z bralnimi društvi, bilo brezuspešno. Ljudje ne marajo in ne vedo slovenski čitati; družba sv. Mohorja šteje v teh krajih neznatno število udov. Mogoče, da, recimo gotovo, da bi se marsikateri čital, ko bi ga čtivo ne stalo denar; o političnem gibanju Slovencev, o naših težnjah pa tukaj ni duha ni sluha. Vrednost ima le nemščina in po gostilnah in hišah imovitejših nahajajo se nemški časniki najbolj strupene vrste, kakor: «Tagespost, Grazer Tagblatt, Marburger Zeitung»; «Slov. Gospodarja» iščeš zastonj. A kako potreben bi bil; ne poznamo berila, na koje bi smeli staviti toliko upanja, kakor na ta časnik; ali ponujati bi se moral ljudem zastonj, potem bi ga brali. Dovoljujemo se predlagati to-le misel oziroma prošnjo: Mnogo naročnikov dobiva «Slov. Gospodarja» že v petek; kaj, ko bi ti, prečitavši ga, ga ne položali na stran, da ga jame pokrivati večni prah, ampak pošiljali v kraje, kjer je huda narodna suša. Da pa bodo blagi rodoljubi vedeli kam pošiljati in da ne bode prišlo v ta kraj preveč, v drugega pa nič, naj blagovolijo uredništvu po dopisnici naznaniti, da dajo svojo številko «Slov. Gospodarja» na razpolago. Uredništvo se bode prihodnje dni v dotičnih farah pobrigalo za hvaležne odjemalce in vsakemu rodoljubu po jeden naslov naznanilo.

To bi bilo potem že nekaj, ali za te kraje ne dovolj. Tukaj je treba vsekako še žive besede in sicer, da jo slišijo opet in opet; čim trše železo, tem huje ga je kovati. Na vsak način se mora za mariborski okraj osnovati politično društvo, katero se bo imelo v svojem delokrogu z vso vnemo oprijeti misijonarskega posla. Vun, mariborski gospodje, vun med ljudstvo! Kurja polt bode

vazor pravi o omenjeni pijači, ki se naredi iz medu in vode, — mora se namreč med v vodi tako dolgo kuhati, da se do določene mere zgosti — da ostane, kakor vino več let neskvarljiva, je rumena ko zlato in ima v sebi tako moč, da je že marsikaterega vrgla na tla, ako si jo je par kupic privoščil. Med so rabili stari tudi za balzamiranje mrličev.

Dandanes je bučeloreja že razširjena po vseh petih delih sveta. V Ameriki in Avstraliji dolgo časa niso imeli bučel. Tja so jih vpeljali iz Evrope. Indijanci jih imenujejo muhe belih ljudi, ker so jih namreč ljudje belih lic, torej naši prinesli. Trdi se, da v Avstraliji tudi sadno drevje ni rodilo, dokler niso imeli bučel. Čeravno se to vidi sprva neverjetno, vendar mora biti na tem nekaj resnice, ker pomologi ali sadjarji trde, ako je cvetje spomladi prepolno medu, ga ta zamori, da ne pride do sadu. Je že lahko, da pripomorejo bučele k rodovitnosti, ako posrkajo iz cvetja med.

Najbolj se dandanes bavijo s bučelami na Ruskem, Ogerskem, Italijanskem, Francoskem in Nemškem. Tudi pri nas se ukvarjajo nekoliko s bučelorejo, pa žali Bog, še le premalo. Kaj naj bi se storilo k temu, da se povzdigne tudi pri nas bučeloreja? Teh vrst, dragi bralec, nisem pisal le za priprostega bučelarja, in tudi kaj se on briga za imena,

vas že minola, kadar ste v vodi, ali le va-njo! Kako vam bode postalo toplo in pregrelo vse kosti! Osnujmo torej politično društvo za mariborski okraj, ki bode pridno prirejalo shode v najnevarnejših krajih.

Pa ne čakati! Kako dolgo še naj oprezujemo? Da bo prepozno? To bo kmalu, če po nekod že ni. Rešimo torej, kar se še rešiti da!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar ne pojdejo letos na južno Francosko, kjer biva zdaj svetla cesarica. — Te dni se napoti ministerski predsednik grof Thun s finančnim in trgovinskim ministrom v Budapešto, obiskat barona Banffyja. — Parlamentarna komisija desnice ima sejo dne 18. marcija.

Česko. Razni mladočeški poslanci so imeli te dni shode, na katerih so označili svoje stališče nasproti novi vladi. — Minister Kaizl je odložil poslanstvo, bode pa zopet izvoljen.

Štajarsko. Gradec je bil v nedeljo zvečer v spomin 48. leta razsvetljen. Nemce torej demokraci popolno «komandirajo». — Liberalni veleposestniki so se izrekli zoper Thunovo ministerstvo, ker se bojé Wolfa, ki je oni dan govoril v Gradcu.

Koroško. Slov. deželni poslanci so se v istem smislu izjavili za slov. vseučilišče, kakor naši štajarski. — Celovec v nedeljo zvečer ni bil razsvetljen, pač pa Beljak, kjer so si prusaki in socialisti iskreni bratci.

Kranjsko. Predsednikom katol. političnega društva je zopet izvoljen vrli poslanec Povše. — V nedeljo je poslanec Ivan Hribar priredil v Ljubljani volilski shod, kjer je mnogo zanimivega povedal za spravo.

Primorsko. Škof Šterk je prepovedal slovenske pridige pri Sv. Jakobu v Trstu. — Ces. namestnik Goess je te dni obiskal več odličnih Slovencev, med temi tudi škofa dr. Mahničiča.

Ogersko bode slavilo, kakor je sklenil državni zbor, dne 11. aprila s slavnostno skupno sejo 50letnico ustave in takrat se bo izročilo svetlemu vladarju tudi udanostno pismo. Dan 11. aprila pa ostane narodni praznik.

Vnanje države.

Rim. V večno mesto je došel nemški kardinal Kopp iz Vratislava. Nekateri menijo,

ki sem jih zgoraj omenil, ker so mu tako vsa neznana! Namen moj je bil, da bi zanimanje za bučelorejo vzbudil tudi v nekoliko višjih krogih, namreč pri gg. župnikih, nadučiteljih, učiteljih, in sploh pri vseh izobražencih, ki imajo zunaj mest kakšna selišča ali posestva. Ako se enkrat ti z vso navdušenostjo poprimejo bučeloreje, se bodo potem tudi drugi nižji od njih učili in navduševali. Naše podnebje in kraj pa tudi prijata bučeloreji. Sadno drevje, lipa, kostanj, detelja, ajda, fižol in mnogo drugih nebrojnih rastlin ima v sebi mnogo medu, da si ga bučele po njih drage volje lahko nabirajo.

Da bi se bučeloreja tudi med ubožnejšo ljudstvo upeljala, temu bi bogatejši bučelorejci najlažje pripomogli. Ne bi trpel nobene škode, ako bi to ali ono prav rodovitno leto podaril ubožnejšemu sosedu za pleme panj bučel in bi si zgovoril, da mu jih povrne, kedar se mu pomnože. Kdor bi se skazal tako ljubeznivega, je lahko zagotovljen, da ga sreča zapustila ne bo. Vsakdo torej naj pomaga po svojih močeh bodisi z besedo ali z dejanjem, da se pri nas zopet napolnijo ulnjaki, ki jih žali Bog dandanes toliko praznih stoji.

J. Š.

da se bo o važnih političnih rečeh pogovarjal s sv. očetom.

Angleško. Ministerski predsednik Salisbury je oboel; zato bo zanaprej vnanjo angleško politiko vodil tajnik Balfour. — Vlada bo zdatno pomnožila vojaštvo.

Nemško. Katoliški centrum se še ni izrekel za povečanje vojne mornarice, ker se bavarski poslanci temu ustavljajo. — Staremu Viljemu se v Valhali na Bavarskem postavi spomenik, in takrat pride tja baje tudi cesar Viljem.

Rusko. Car je zaukazal, naj se 90 milijonov rubljev porabi za nove vojne ladje. — Poslanec Pavlov je v Pekingu od kitajske vlade zahteval, naj se najem Port-Arturja reši v Pekingu, a ni ničesar opravil.

Špansko. Ta država tiči v groznih dolgovih. Od 745 milijonov dohodkov je treba plačevati za dolgove 532 milj. — Ali nastane vojska med Špansko in s severoamerškimi Zedinjenimi državami? Mislimo, da ne, dasi so poslednje še posebej 50 milj. dolarjev namenile za vojaštvo.

Vzhodna Azija. Ker si Rusi prisvajajo Port Artur na Kitajskem, zato se Japonci na vso moč pripravljajo na vojsko. Ako se Rus in Japonec spoprime, bode Japoncu pomagal Anglež.

Cerkvene zadeve.

Knezoškofu Jakobu v slovo!

(Iz Ljubljane, koncem svečana).

(Dalje.)

Dolgo smo molili duhovniki in verniki leta 1884. za novega škofa: od januarja notri do decembra. A naše molitve niso bile zastonj, Bog nas je uslišal. Dobili smo kot višjega pastirja najboljšega moža, moža po Srcu božjem, duhovnika globoke učenosti in pobožnosti, a tudi izredne diplomatske nadarjenosti. In kar je največ; dobili smo res pravega dušnega pastirja, skrbnega, ljubeznivega očeta. In ta mož nam je bil prevzvišeni naš knezoškof dr. Jakob Missia. Preljeli smo v njem in po njem mnogo več, nego smo upali, da, reči smem, mnogo več, nego smo sploh upati mogli. Našli smo v njem sploh vse, česar smo potrebovali! Hvala Bogu za ta dar! Tekom teh 13 let, odkar nas je vladala in vodila njegovega višjepastirska roka, smo skusili, kaj se pravi — dobrega škofa imeti. To ni le moje zasebno umenje; to je odkritosrčno mnenje tudi premnogih drugih tovarišev mojih; da, trdim lahko, da je to splošno prepričanje vseh dobrih katolčanov na Kranjskem.

V dokaz navajam le nekatera dela prevzvišenega gospoda knezoškofa, po katerih se je versko in sploh družabno življenje v ljubljanski škofiji silno dvignilo.

Pred vsem prepород v duhovščini sami. Knezoškof Missia je takoj izprevidel, kako silno ovira uspešno dušnopastirsko delovanje pomanjkanje duhovnikov. Zato je jel sprejemati v semenišče ne le maturante, temveč tudi abiturijente brez mature. Takoj prvo leto se jih je oglasilo nad 20, dočim jih je poprej štel vsak letnik komaj 10—12, včasih celo pod 10. Leta 1881. jih je bilo samo 5 posvečenih, in leto pozneje samo 6, in to za tako veliko škofijo! Za Pogačarjevega vladikovanja je bilo v semenišču navadno okoli 50 bogoslovcev v vseh štirih letnikih, kmalu po Missijevem nastopu pa jih je bilo že čez 100. In to niso bili slabi bogoslovci. Cela vrsta abiturijentov, ki so maturo z odliko dovršili, stopili so v semenišče, kar se je poprej malokdaj zgodilo. Pet bogoslovcev so poslali v Rim v «Collegium Germanicum», kjer so, oziroma bodo postali doktorji bogoslovja in modroslovja, in sedaj že jako blagovito delujejo v domači škofiji. V zadnjih letih je 16 duhovnikov doseglo doktorat bogoslovja, oziroma modroslovja ali prava. So pa še nekateri, ki bodo še promovirani v par letih.